

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 25

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 12

Primera reunió
tinguda el dia 3 de desembre de 1980

SUMARI

Sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, s'obre la sessió a tres quarts i vuit minuts de cinc de la tarda. El M. H. Sr. President fa avinent que el dia 6 provinent s'escaurà el 48. aniversari de la constitució del Parlament de Catalunya l'any 1932. Tot seguit demana a la Cambra un record per a qui fou el President d'Edat de la sessió constitutiva de l'actual Parlament, el Diputat Sr. Josep M. Poblet, recentment traspassat. A proposta del Diputat Sr. Vicens, es guarda un minut de silenci.

El M. H. Sr. President diu que es passi al primer punt de l'ordre del dia que és el nomenament dels Diputats interven-tors previstos en el núm. 3 de l'article 46 del Reglament. En aplicació de l'article 80, apartat primer del Regla-ment, es procedirà a l'elecció pel sistema de paperetes. Els Diputats proposats per la Comissió de Govern Interior són els següents: el Sr. Joan Cornudella i Barberà, el Sr. Antoni Cuadras i Camps i el Sr. Antoni Subirà i Claus. Tots tres resulten elegits en la votació. (p. 681).

Es passa al segon punt de l'ordre del dia, que és la reforma de l'apartat 1 de l'article cinquè del Reglament. El M. H. Sr. President, com a President de la Comissió de Reglament dóna compte del dictamen, que s'aprova per assen-timent. (p. 681).

El M. H. Sr. President comunica una modificació de l'ordre del dia, ajornant el debat del punt tercer, referent a la creació de l'Institut Català del Sòl per a demà, dia 4. En el seu lloc, es passa al que era el punt quart, que es refereix a les interpellacions fetes pels Srs. Diputats al Govern. El Sr. President recorda als senyors Diputats que el temps màxim d'intervenció serà de deu minuts. Pren la paraula el Diputat Sr. Antoni Lucchetti, del G. p. del PSUC, per a formular una interpellació sobre l'incompliment del punt tercer de la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (p. 682). Per a respondre-li, fa ús de la paraula l'H. Sr. Con-seller d'Economia i Finances (p. 683). El Sr. Lucchetti pren la paraula pel torn de rèplica. (p. 685). L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances pren la paraula pel torn de contrarèplica (p. 685). El M. H. Sr. President recorda al Diputat Sr. Lucchetti que té dret a presentar una moció com a conclusió d'aquest debat durant tot el dia de demà. (p. 686).

El Diputat Sr. Maties Vives, del G. p. del PSUC pren la paraula per a fer la seva interpellació al Consell Executiu referent a la dissolució de les Cambres Agràries i a la constitució d'un organisme de serveis agraris (p. 686). El Diputat Sr. Pere Ayguadé, del G. Socialista, fa la seva interpellació al Consell Executiu referent també a la dissolució de les Cambres Agràries i a la constitució d'un organisme de serveis agraris (p. 687). A proposta del M. H. Sr. President, l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca respon a ambdues interpellacions conjuntament (p. 688). Pel torn de rèplica pren la paraula el Diputat Sr. Maties Vives (p. 689) A continuació, ho fa el Sr. Ayguadé (p. 699). El Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pren la paraula en el torn de contrarèplica (p. 690).

El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, demana la paraula per una qüestió d'ordre i suggereix que, en aplicació dels articles 120, 125, 130 i 26.1, primer del Reglament, la Mesa deixi ben clar quin és el moment de vigència de les resolucions del Parlament que obliguen l'Executiu (p. 691). El M. H. Sr. President respon que la Mesa en pren nota i contestarà en el moment oportú. Tot seguit es passa a la quarta de les interpellacions, que és formulada pel Diputat Sr. Marcel Planellas del G. p. del PSUC, i que es refereix a la donació dels accionistes de "Fòrum Musical, S.A.", formulada per les Diputades Sres. M. Dolors Calvet i Teresa E. Calzada, i els Diputats Srs. Xavier Folch i el mateix Sr. Planellas (p. 691). Per respondre, pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 692). En ús del torn de rèplica, pren la paraula el Diputat Sr. Planellas (p. 693). Pel torn de contrarèplica, fa ús de la paraula l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació. (p. 694).

Se suspèn la sessió a un quart i dos minuts de vuit del vespre.

S'obre la sessió a tres quarts i vuit minuts de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen els Honorables senyors Consellers Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Guittart, Cahner, Trias i Fargas, Cullell, Laporte, Carol, i Rigol.

Ordre del dia

1. *Nomenament dels interventors previstos en el núm. 3 de l'article 46 del Reglament.*
2. *Reforma de l'apartat 1 de l'article 5 del Reglament.*
3. *Projecte de Llei sobre la Creació de l'Institut Català del Sòl.*
4. *Interpellacions.*
5. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Senyores i senyors Diputats, atès que previsiblement la sessió que comencem aquesta tarda s'acabarà demà, dia 5, no voldria deixar passar la commemoració de l'aniversari que tindrà lloc demà passat, dia 6, de la sessió de constitució del Parlament de Catalunya l'any 1932. Demà passat farà, doncs, quaranta-vuit anys que es va constituir el primer dels nostres Parlaments després del Decret de Nova Planta, en constituir-se sota la presidència d'edat

del senyor Raimon d'Abadal, i va ser-hi elegit President interí el President Lluís Companys. M'ha semblat que, encara que fos amb aquests brevíssims mots, hàviem de marcar l'aniversari per a indicar la continuïtat, que tots nosaltres hem volgut mantenir, entre aquell Parlament, elegit l'any 1932, i la nostra Assemblea.

Dit això, també voldria que constés el sentiment de la Cambra per la mort de qui fou el nostre President d'edat, el Diputat senyor Josep M. Poblet. En un altre moment donarem a la Cambra una notícia necrològica del Diputat senyor Poblet. Jo voldria recordar només que tota la seva vida, llarga, afortunadament, va ser una vida de lluita per Catalunya, que ell va representar la continuïtat entre l'etapa autonòmica dels anys trenta, l'exili i aquesta etapa de l'autonomia recobrada i que ens va presidir i va ser ell qui va declarar constituït el Parlament amb un discurs que tots recordem i del qual jo voldria evocar, sobretot, les paraules finals en les quals, citant Valentí Almirall, va dir: «Catalunya i endavant.» Ha estat succeït en el seu escó pel senyor Jordi Casas-Salat i Fossas, al qual dono la benvinguda en nom de la Cambra. Segur que col·laborarà de manera molt valuosa en els nostres treballs.

(El Sr. Vicens demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vicens.

El Sr. VICENS: És per proposar a la Mesa, si ho considera, com penso jo, que hauríem de fer un minut de silenci en memòria de qui ha estat President d'aquesta Cambra.

(Tots els senyors i senyores Diputats es posen drets i es manté un minut de silenci.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Nomenament dels interventors previstos en el núm. 3 de l'article 46 del Reglament

Entrem ara en l'ordre del dia, que ha estat distribuït en les bústies dels senyors Diputats. El primer punt és el nomenament dels Diputats interventors previstos en el número 3 de l'article 46 del Reglament. En tant que President de la Comissió de Govern Interior, em pertoca fer la proposta als senyors Diputats de les persones que la Comissió va considerar adequades per a aquesta funció de Diputats interventors per al període pressupostari que va a començar. Evidentment, d'acord amb l'article 59 del nostre Reglament, en el qual es diu que «han d'ésser secretes les sessions en què es debatan propostes, dictàmens, informes o conclusions elaborats en la Comissió de Govern Interior», podria creure's que aquesta sessió d'elecció d'aquests tres Diputats interventors havia d'ésser secreta. No obstant això, la Mesa interpreta el Reglament en el sentit que el que cal és que la votació sigui secreta. Per tant, aplicarem l'article 80, apartat primer, i procedirem a l'elecció pel sistema de paperetes. Els senyors Diputats inscriuran tres noms en cada papereta. Farem la crida per la relació nominal dels Diputats perquè vinguin a votar a l'urna, i els tres noms que tinguin més vots seran elegits. Els Diputats proposats per la Comissió de Govern Interior són els senyors següents: Joan Cornudella i Barberà, Antoni Cuadras i Camps i Antoni Subirà i Claus —preciso, per a aquest darrer nom, que es tracta del Diputat senyor Antoni Subirà i Claus, ja que hi ha un altre Diputat que també té per cognom Subirà. Tot seguit que tinguem preparada l'urna, podrem procedir a la votació. Mentrestant es distribuïran les paperetes. *(Pausa.)*

Senyors Diputats, anem a determinar la lletra amb la qual començarà la crida alfabètica. El senyor Vicepresident ha tret una bola que correspon a la lletra B. De manera que prego el senyor Secretari que comenci la llista alfabètica dels Diputats per la lletra B.

(Els senyors Secretaris Primer i Segon anomenen cada un dels senyors Diputats i les senyores Diputades, que disposen el seu vot a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, crec que tots els presents han votat, de manera que anem a procedir a l'escrutini. Els senyors Secretaris en prendran nota. *(Pausa.)*

Senyors Diputats, el resultat de la votació ha estat el següent: han pres part en el vot 115 Diputats; el senyor Joan Cornudella ha obtingut 111 vots; el senyor Antoni Cuadras n'ha obtingut 112; el senyor Antoni Subirà i Claus n'ha obtingut 112. Hi ha hagut 3 paperetes en blanc. Queden, per tant, elegits com a Diputats interventors els Diputats senyors Cornudella, Cuadras i Subirà i Claus.

Passem ara al segon punt de l'Ordre del dia, que és la reforma de l'apartat 1 de l'article cinquè del Reglament.

Aquesta reforma ha estat promoguda per iniciativa

conjunta de tots els Grups parlamentaris. El procediment seguit ha estat d'acord amb la Disposició final segona del Reglament.

Com a President de la Comissió de Reglament, em pertoca donar compte del dictamen de la Comissió, que ha estat també unànime. Aquest dictamen consisteix a afegir a l'apartat 1 de l'article 5 del Reglament el text següent: «Amb l'excepció del President de la Generalitat i d'aquells que siguin Consellers de la Generalitat.» Recordo als senyors Diputats que l'article 5.^è del Reglament, apartat 1, diu que «tots els Diputats tenen el deure de pertànyer almenys a una Comissió». Tots els Grups parlamentaris i tots els membres de la Comissió de Reglament unànimement han considerat que calia dispensar d'aquest deure, a causa de les seves funcions, el President de la Generalitat i els Consellers de la Generalitat. Em sembla que no calen gaires explicacions per a justificar aquesta petita reforma del nostre Reglament, que, com dic, ha estat acceptada unànimement per tots els Grups i per la Comissió. És evident que els senyors Consellers i el senyor President de la Generalitat tenen una tasca feixuga i que l'obligació de pertànyer a una Comissió parlamentària només faria que distreure'ls d'aquesta tasca, sense cap profit especial per al Parlament.

En aquestes condicions, doncs, sotmeto a la votació de la Cambra la proposta de modificació de l'apartat 1 de l'article 5 del Reglament, modificació que, com deia, consisteix en una addició. Atesa la unanimitat manifestada sobre aquesta qüestió, proposo a la Cambra que sigui votada per assentiment. Però, si algun Grup parlamentari desitja explicar el vot, la Mesa considera que podrà fer-ho. Els senyors Diputats, doncs, estan d'acord amb aquesta reforma?

No havent-hi cap objecció, queda modificat l'article 5 del Reglament en el seu apartat 1, en la forma indicada.

Algun Grup parlamentari desitja explicar el vot?

No havent-hi explicacions de vot, passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb l'ordre del dia que ha estat distribuït, el tercer punt era el Projecte de Llei sobre la creació de l'Institut Català del Sòl. Resulta, però, que per un retard en l'elaboració del darrer número del *Butlletí Oficial del Parlament*, que no ha pogut ser distribuït fins avui, no hem complert la condició que estableix el Reglament que hi hagi un mínim de temps entre el debat i la votació d'alguna qüestió i el moment en què hagi estat posat a disposició dels senyors Diputats el text corresponent. Preveient aquesta dificultat en el temps, la Mesa del Parlament va decidir reduir aquest període a vint-i-quatre hores. Però, així i tot, el *Butlletí* no ha pogut ser distribuït fins avui i, per tant, no hem assolit encara les vint-i-quatre hores. En aquestes condicions i fent ús del que preveu l'article 61, que diu que «a proposta del President, podrà ser alterat l'ordre del dia», proposo a la Cambra que l'ordre del dia sigui alterat, en el sentit que aquest punt tercer passi a punt cinquè, i el punt quart i el punt cinquè, doncs, passin a ser, respectivament, tercer i quart

de l'ordre del dia. Hi ha alguna objecció per part dels senyors Diputats?

No havent-hi objecció, doncs, s'aprova aquesta modificació de l'ordre del dia, que vol dir que el Projecte de Llei sobre la creació de l'Institut Català del Sòl serà discutit en la reunió de demà, quan ja hauran passat les vint-i-quatre hores reglamentàries, des de la distribució del text corresponent als senyors Diputats. Les vint-i-quatre hores, tenint en compte la reducció del termini aprovada per la Mesa.

Interpellacions

Passem, doncs, a les interpellacions al Govern. És a dir, al quart punt de l'ordre del dia. El debat de les interpellacions és regulat per l'article 123 i tenim, en aquest moment, quatre interpellacions presentades que han complert el tràmit reglamentari del termini de deu dies després de la seva publicació. Totes elles han estat publicades en el *Butlletí Oficial del Parlament*, núm. 13, del 21 de novembre. De manera que el termini de 10 dies ha quedat àmpliament superat. D'acord amb la data de presentació, correspon el debat de la primera interpellació, que és la formulada pel Diputat senyor Antoni Lucchetti i Farré, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, relativa a l'incompliment del punt tercer de la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Té la paraula, doncs, el Diputat senyor Lucchetti. Recordo al senyor Lucchetti i als altres Diputats que hauran de fer ús de la paraula que el temps d'intervenció serà de deu minuts, i que hi podrà haver una rèplica tant per part del Diputat interpellant com pel Consell Executiu de cinc minuts cadascuna. Té la paraula el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la interpellació que el nostre Grup ha presentat és sobre l'incompliment d'un termini. No és el primer cop que parlem d'això. No voldria jo ara, aquí, recordar els pressupostos del 1981. Nosaltres sabem que molts de cops hi ha dificultats, però creiem que aquestes dificultats no exclouen, no han d'excloure el compliment i l'explicació —o el compliment o l'explicació— a la Cambra en Ple o, com a mínim, a la Comissió d'Economia i Finances i Pressupostos d'aquest Parlament. No és un problema només jurídic el que nosaltres portem aquí; pensem que l'incompliment d'un termini és sempre —però en aquest cas també especialment— un problema polític i un problema econòmic. A la Disposició transitòria tercera de l'Estatut, i també a la transitòria primera de la Llei Orgànica de Financiació de les Comunitats Autònomes, es marca, en la Comissió Mixta Paritària Estat-Generalitat, un termini precis per a fixar el percentatge de participació en la recaptació total de l'Estat per impostos directes i indirectes, inclosos els monopolis fiscals. Exactament, per citar-lo, s'especifica en el punt 3 de l'esmentada transitòria de l'Estatut que la Comissió Mixta, aquesta fixarà el citat percentatge mentre duri el període transitori, amb una atenció mínima d'un mes a la presentació dels Pressupostos Generals de l'Estat a les Corts. Bé, els Pressupostos Generals de l'Estat,

d'acord amb el que preveu l'article 134.3 de la Constitució espanyola, es presenten davant del Congrés de Diputats tres mesos abans com a mínim que expirin els de l'any anterior. Aquest termini, complert aquesta vegada pel Govern de l'Estat, és el 30 de setembre. D'acord amb això, el 31 d'agost d'enguany la Comissió Mixta de Valoracions tenia l'obligació de fixar el percentatge de participació en la recaptació total de l'Estat per impostos directes i indirectes, segons els capítols 1 i 2 de l'últim pressupost, anterior a la transferència dels serveis valorats. Això és el que diu la llei. Segons el coneixement d'aquest Grup parlamentari, aquest percentatge no ha estat fixat, i ha donat lloc, per tant, a l'incompliment d'aquesta Disposició.

Voldriem explicar quin és, al nostre entendre, el sentit del punt tres d'aquesta Transitòria Tercera. Fixar un percentatge —el que estableix l'article 44.3 de l'Estatut d'Autonomia— de participació en la recaptació total de l'Estat en els impostos directes i indirectes. No cal dir —i els faré la gràcia d'argumentar a les senyores Diputades i els senyors Diputats perquè tots ho saben prou bé— que aquesta és la font de finançament més important, quantitativament almenys, per a les finances de la Generalitat.

I per què fixar un percentatge? L'avantatge de fixar aquest percentatge és que l'augment lògic de la recaptació, sigui a causa de l'augment de la pressió fiscal, sigui a causa de l'augment de l'eficàcia recaptatòria —fenòmens positius que s'estan donant en aquests darrers anys—, es converteix automàticament en una major capacitat financera de la Generalitat. Si no, si només ens movem al nivell de xifres absolutes, difícilment podrem incrementar la nostra capacitat de maniobra financera en el futur, i, per tant, hipotecarem les finances de la Generalitat.

Es tractava, al nostre entendre, per tant, de calcular el valor de totes les transferències fetes fins a un termini —el 31 d'agost— i el percentatge que representa sobre el total dels impostos directes i indirectes de l'Estat. Per petit que hagués estat aquest percentatge resultant —perquè és cert, després del 31 d'agost encara hi ha hagut moltes transferències i, per tant, aquest percentatge hauria estat petit—, hauria permès, al nostre entendre, millorar, com hem dit abans, la capacitat financera de la Generalitat en els propers anys.

Quin és el problema que ens sembla essencial en tot això, a part d'aquesta hipoteca per a les finances de la Generalitat? El problema essencial és, al nostre entendre, com s'estan fent aquestes valoracions. Nosaltres, el nostre Grup parlamentari —i això ho vam assenyalar ja en la nostra intervenció en el debat sobre les propostes econòmiques del Govern—, tenim la impressió que aquestes valoracions són molt baixes, que s'estan fent malament. Nosaltres tenim aquesta impressió —perquè no en tenim més informació, perquè no estem ni en la Comissió Mixta, ni en aquest Ple se'ns han portat explicacions sobre això, ni en la Comissió corresponent d'Economia, Finances i Pressupostos no se'ns n'ha donat fins ara cap explicació— bàsicament per dues coses. Primer, perquè se segueix un mètode que ens sembla que és dolent. Primer es negocien les transferències, i quan ja es tenen les transferències, es negocia, després, la seva valoració. I això ens sembla que fa perdre capacitat negocia-

dora de les valoracions. Si ja tenim les transferències, difícilment podrem després entrar a discutir el preu d'aquestes transferències, la valoració d'aquestes transferències.

Però hi ha un altre tema que ens sembla també important, i és que no s'està tenint en compte —pel que nosaltres almenys coneixem— el mètode fixat a La Transitoria Tercera, de la que estem parlant —però aquesta vegada el punt 2, no el punt 3—, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i també recollit a la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes. Aquest punt diu que «el mètode a seguir —per a aquestes valoracions— tindrà en compte tant els costos directes com els indirectes dels serveis, i també —diu— les despeses d'inversió que corresponguin». Més endavant aquesta mateixa Transitoria Tercera, en el punt quart, estableix que «a partir del mètode fixat a l'apartat segon, s'establirà un percentatge en el qual es considerarà el cost efectiu global —diu— dels serveis transferits». Aquests costos indirectes, al nostre entendre —i aquest és un tema, ho reconeixem, d'interpretació, però aquí hi volem donar la nostra, i creiem que no és únicament la nostra, sinó que molts estudiosos del tema han dit que aquesta és la interpretació que cal donar-hi, la interpretació progressista que cal donar-hi—, són els corresponents als serveis centrals de l'Administració de l'Estat afectats per les transferències, i que aquestes despeses d'inversió que corresponguin, que diu la llei, en aquest període transitori, i que podrien anar-se determinant ja ara per criteris d'equitat, no es tenen en compte a l'hora de fer les valoracions. Més encara, senyores Diputades i senyors Diputats: votant favorablement els pressupostos generals de l'Estat, el partit en el Govern de la Generalitat —Convergència i Unió— està sancionant, de fet, una política contrària als interessos del poble de Catalunya, una política que limita, pensem nosaltres, extraordinàriament la capacitat financera i, per tant, política, de la Generalitat.

Cal introduir, ja des d'ara, la idea d'un pla a mitjà termini i a llarg termini que permeti anar reduint les despeses de l'Administració central, paral·lelament a aquesta valoració dels costos indirectes per a les transferències a Catalunya i a la resta de les comunitats autònomes. Perquè si no es fa així, s'anirà hipertrofiant l'Administració en el conjunt de tot l'Estat, amb un cost encara més gran per al conjunt de la població, i aquests criteris no s'estan tenint en compte. Aquesta, pensem nosaltres, és l'única manera que les autonomies tinguin capacitat financera, que no quedin col·lapsades i puguin començar a resoldre els problemes dels seus pobles, i al mateix temps no ser gravoses per a la resta dels pobles d'Espanya.

Resumint, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, a nosaltres no ens sembla innocu l'incompliment del termini per a fixar el percentatge de participació en la recaptació total de l'Estat per impostos directes i indirectes, inclosos els monopolis fiscals. Per tot el que hem dit fins ara, ens sembla un tema prou important per a portar-lo aquí, a la Cambra. Per això, volem que s'expliquin en aquesta Cambra, per part del Consell Executiu, les qüestions plantejades a la nostra interpellació. I demanariem, un cop més, que el Consell Executiu, quan es produeixi un incompliment, pel motiu

que sigui, del que preceptuen les nostres lleis, s'avanci a la nostra explicació, que no haguem de demanar-li'n una explicació. És clar que, més que aquesta explicació, el que demanem, en primer lloc, és el compliment de la llei a tots, però especialment al Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President. Bé, en primer lloc, em fa l'efecte que abans d'entrar exactament en els motius d'incompliment d'aquest percentatge a què s'ha fet referència en la pregunta, valdria la pena que aprofités l'ocasió per a explicar una mica com funciona això de les valoracions.

Nosaltres ens trobàvem, quan vam començar a parlar dels traspassos, quan vam prendre, diguéssim, possessió de l'Executiu de la Generalitat, que teníem al davant un interlocutor que, teòricament, afirma que és partidari de les autonomies, i, de fet, crec que ho és, però que veu les coses d'una manera diferent de les nostres. I llavors es va plantejar el tema que, com que les valoracions eren quelcom de molt complex —les valoracions reals, aquestes del cost efectiu, directes, indirectes, i els costos d'inversió a què ha fet referència el senyor Lucchetti són difícils de valorar, i tenen a tot arreu del món on hi ha governs federals, per exemple, als Estats Units, una metodologia complexa i difícil i, sobretot, una metodologia que s'ha d'acceptar per totes dues parts, perquè, si no, no té cap operativitat—..., ens va semblar que si els traspassos jurisdiccionals, si el traspàs de serveis se supeditava a una valoració definitiva que inclogués tot el que diu l'Estatut, ens passàriem anys i panys abans d'obtenir cap traspàs efectiu. I llavors es va decidir actuar de la manera següent, que consisteix a tenir en compte que hi ha dues Comissions mixtes. L'una que es refereix al traspàs de serveis, en la qual del que es tracta és d'obtenir per a Catalunya, al més ràpidament possible, els serveis corresponents a les competències estatutàries i que es procura que estiguin dotades amb un mínim inicial de mitjans econòmics, que són els que resulten de l'observació directa dels pressupostos de cara als serveis perifèrics, i, per tant, doncs, una quantitat que permet començar a funcionar però que ningú no pretén, ni els catalans, ni els senyors de l'Administració central, que sigui la valoració definitiva; simplement és una valoració per a començar a treballar i per a no retardar, amb l'excusa de la valoració efectiva i veritable de l'Estatut, el traspàs dels serveis. I això és el que s'ha anat fent, i, per tant, en aquest moment estem amb uns traspassos efectuats i mal valorats —conscientment mal valorats des del punt de vista nostre— perquè, efectivament, el que volíem era obtenir ràpidament els serveis i perquè sabíem que darrera hi havia la Comissió de valoracions que corregiria la situació. I això és el que estem fent en aquest moment. Hi ha uns traspassos que tenen uns annexos amb unes primeres valoracions dels costos més evidents i més clars consignats en els pressupostos de l'Estat espanyol, i tenim una Comissió de valoracions, que està en aquest moment treballant per obtenir la valoració veritable, que és la que diu l'Estatut, costos directes, costos indirectes i inversions.

En aquest sentit, jo haig de dir que coincideixo plenament amb el que ha dit el senyor Lucchetti, que els costos indirectes són uns costos que tenen a veure amb l'Administració central. N'hi ha de dues classes, perquè això és un tema molt treballat en la metodologia, per exemple, nord-americana o de l'Alemanya federal. Hi ha els costos, diguéssim, de suport interdepartamentals, que són, per exemple, els que fan costat a un servei directe dintre del mateix Departament; per exemple, els equips que assessoren les biblioteques en matèria de compres, que són uns equips centrals que estan dintre del mateix Ministeri i que indiquen als centenars de biblioteques més o menys unes llistes de llibres que s'han de comprar o que es poden comprar amb profit cada any, i que, per tant, són uns serveis que dintre del Departament tenen caràcter general, funcionen d'una manera indirecta, en el sentit que no presten serveis directes als lectors; i després hi ha els serveis indirectes generals, que són els que tenen caràcter extradepartamental o interdepartamental, per exemple, el Ministeri de Finances, el Ministeri d'Economia, el Banc d'Espanya, els cossos d'assessorament del Ministeri de Relacions en Matèria Comercial, que poden ajudar a la creació de mercats, etcètera, aquells elements que no presten un servei directe al públic però que, en definitiva, són necessaris per al funcionament de l'Estat.

Per tant, doncs, trobar una metodologia que inclogui els serveis directes, els serveis indirectes intradepartamentals i els serveis indirectes interdepartamentals, és una cosa complexa, en la qual estem, i que, com que es traduirà en pessetes, troba resistències a Madrid. En definitiva, això és el que estem intentant superar en aquest moment. A això s'ha d'afegir el cost de les inversions, que és un cost que és difícil de determinar perquè les inversions no són com les despeses corrents, una despesa recurrent que, més o menys, es produeix cada any, sinó que, en definitiva, són una despesa que de vegades s'acumula en un any i fa referència a tres, quatre o cinc anys posteriors. Aquí som, aquesta és la metodologia que se segueix, i en aquest sentit crec que valia la pena que el Parlament conegués com estem funcionant.

D'altra banda, i tornant ara ja al que és objecte de la pregunta d'una manera més concreta, i referint-nos al percentatge a què es refereix la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut, hem de recordar que aquest percentatge està compost dels elements següents: el cost efectiu global, que és aquest que deïem, aquest final d'indirectes, intra, inter i inversions, i després la recaptació, diu l'Estatut, no l'estimació, sinó la recaptació dels impostos cedits, multiplicat per cent i, naturalment, dividit pels capítols 1 i 2 de l'últim pressupost general de l'Estat. I això és el que ens ha de donar el percentatge de participació.

Bé, en aquest moment és evident que era impossible, el 31 d'agost, fer aquest percentatge, per la senzilla raó que els costos efectius globals no es coneixien ni es podien conèixer —la Comissió de valoracions feia un mes i cinc dies que funcionava—, i, d'altra banda, tampoc no es coneixia el producte de la recaptació dels impostos cedits, perquè, com és ben sabut, en això es va arribar a un resultat legal —no a un resultat de recaptació fiscal, sinó a un resultat legal— el dia 8 d'aquest mes dintre del termini de sis mesos que dona l'Estatut en el sentit que hem ob-

tingut un projecte de llei de cessió d'impostos que el Govern ara tramitarà com a projecte de llei per la via d'urgència —segons que, em sembla, vaig informar, fins i tot no fa gaire, a la Comissió de Pressupostos—, i, per tant, ens trobàvem que el numerador d'aquesta equació era totalment desconegut. No teníem la recaptació i no teníem tampoc el cost efectiu global, i per tant era del tot impossible d'arribar a aquest pressupost, a aquest percentatge. Per altra banda, hem de tenir en compte que si haguéssim procedit il·legalment a base d'estimacions i no a base de recaptacions efectives, ens hauríem trobat que els serveis traspasats fins el 31 d'agost —que eren els de l'etapa pre-autonòmica—, comprenien 5.300 milions de pessetes, perquè l'Estat es reserva encara el pagament dels sous i no ha transferit aquest servei. Però si a base de sumar aquests 5.300 a 1.200, que calculem que són els sous que es reserva l'Estat, i a una infravaloració, diguéssim, del conjunt del 60% que representa 3.900 milions de pessetes, ens trobaríem amb un total de 10.400 milions de pessetes de cost efectiu global del que s'havia traspasat el 31 d'agost. Tot això, estimacions, no realitats. Llavors també tindriem l'única dada de recaptació dels impostos cedits, pensant que són els que enumerava l'Estatut i també la LOFCA, que ens donava per a l'any 79 uns 32.507 milions de pessetes. Doncs bé, si nosaltres apliquem aquestes xifres a la fórmula, o sigui, cost efectiu global: 10.400; menys import d'impostos cedits: 32.500; multiplicat per 100 i dividit pels capítols 1 i 2 dels Pressupostos Generals de l'Estat a ingressos —que eren 1.347 milions—, ens trobem amb un percentatge negatiu de 1,6. De manera que si haguéssim aplicat aquest percentatge —que no es podia aplicar pels motius que he dit—, no hi hauríem guanyat, sinó que hi hauríem perdut amb un percentatge negatiu en comptes d'un percentatge positiu.

Aquesta és la situació que jo crec que explica suficientment per què no s'ha pogut complir amb aquella norma estatutària. Però no n'hi ha prou d'explicar el perquè de no haver pogut fer una cosa, sinó que s'ha de dir com es pensa solucionar aquesta cosa. I aquesta cosa no veiem que es pugui solucionar més que d'una manera, que és arribar a les valoracions totals, començar des de primer de gener a tenir el valor de la recaptació efectiva dels impostos cedits, i mentre s'estableix el percentatge adequat per a l'any 82 procedir, a través dels Pressupostos Generals de l'Estat, mitjançant transferències. I això és el que s'ha aconseguit en el capítol tercer, apartat 2, de les bases d'execució dels Pressupostos de l'Estat per a l'any 81, que autoritzen els traspasos de les xifres que es convinguin en la Comissió de Valoracions, a favor de les entitats pre-autonòmiques i autonòmiques. I em fa l'efecte que amb el que he dit, queda clar per què no hem pogut complir amb aquesta disposició, i queda clar que tenim almenys un sistema —no sé si el millor—, per a esmenar aquesta falla, que no és nostra, sinó dels fets reals de la situació, perquè ja se sap que no sempre les lleis són de fàcil compliment. Moltes gràcies, senyor President, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti desitja rectificar? El senyor Lucchetti té la paraula pel torn de rèplica.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Nosaltres agraïm aquesta explicació, creiem que és útil, però malgrat l'explicació ens queden encara alguns elements —que nosaltres creiem justificats—, de preocupació, possiblement també deguts a l'explicació que ens han donat. Perquè si durant tot aquest període transitori, en lloc de funcionar els mecanismes que preveu la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes i el mateix Estatut d'Autonomia de Catalunya, el finançament de la Generalitat queda a l'arbitri de com s'interpretarà que s'han de fer aquestes transferències del capítol 3 apartat 2 de les bases d'execució del Pressupost, de fet el que diem és que nosaltres renunciem a tenir una política de finances pròpia i que estem, jo diria, a l'arbitri del que l'Administració central decideixi que s'ha d'interpretar en aquest punt concret del Pressupost en cada moment. Jo entenc això, i això crec que ens hauria de preocupar. De fet, vol dir que durant tot aquest període transitori, mentre funcioni aquest mecanisme —que és cert que és un dels possibles mecanismes de financiació— tot és molt més aleatori per a la Generalitat, és molt més problemàtic, és molt més arbitrari i depen d'aquesta arbitrarietat de l'Administració central, creiem, que no pas els mecanismes que fixava —i als quals jo m'he referit— el mateix Estatut i la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes.

Aquest és un tema de preocupació perquè, malgrat que entenem les dificultats que hi ha en aquest període transitori, creiem que no es resolen aquests problemes de la millor manera. I creiem que no es resolen aquests problemes de la millor manera precisament perquè hi ha una —entenem nosaltres—, una debilitat política per a exigir l'adequada valoració de les transferències. Perquè a nosaltres ens sembla que hi ha un Govern a Catalunya que té una determinada força, que és el Govern majoritari però que no té la majoria absoluta aquí a Catalunya, que té un suport en el Parlament, que té una presència en el Parlament espanyol i que, tot això, aquesta debilitat que li produeix la seva situació política, fa que tingui molt poca força a l'hora de plantejar el problema de les valoracions. El problema de les valoracions creiem que no es resoldrà satisfactòriament per a Catalunya amb els plantejaments que pugui portar el Govern que avui tenim i la Comissió Mixta de Valoracions. I d'això creiem que en tenim últimament un exemple claríssim. Efectivament, a rel d'una pregunta que el Diputat que els parla va fer al Consell Executiu per a ser contestada en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, molt amablement, el Conseller d'Economia i Finances va venir a explicar-nos com havia anat el tema de la cessió dels impostos cedits, de la Llei d'impostos cedits, etc. I aquí també observem un incompliment, un incompliment per part de tothom, del Govern central i del Govern de la Generalitat de Catalunya, del que disposa l'Estatut d'Autonomia. I a nosaltres ens preocupa que des d'aquí contemplem impassiblement com s'estan incomplint les coses que diu la nostra llei. Perquè la nostra llei, a la Disposició Addicional sisena de l'Estatut, diu en el seu punt 3, que «l'abast i condicions de la cessió dels impostos», impostos cedits, «s'establiran per la Comissió Mixta que en tot cas els re-

ferirà als rendiments a Catalunya». Diu: «El Govern tramitarà l'acord de la Comissió com a Projecte de llei o» —demano atenció en això perquè és fonamental—, «si concorreguessin raons d'urgència, com a decret llei en el termini de sis mesos a partir de la constitució del primer Consell Executiu o Govern de la Generalitat». Aleshores, dues observacions elementals: primera, resulta que la urgència no s'aprecia per enlloc, perquè s'ha deixat acabar el termini aquest de sis mesos que dèiem aquí, el termini que deia l'Estatut s'ha deixat acabar; per tant si hagués estat urgent, aquí ja s'hauria d'haver actuat abans. Se'ns han explicat les dificultats, el per què no, però aquí diu molt clar que si hi ha raons d'urgència —i l'urgència en tot cas hi era, perquè s'estava acabant el termini i encara no s'havia fet res—, el que no es pot fer és resoldre a través d'un projecte de llei per la via d'urgència, i no com diu l'Estatut per un decret llei que li doni molta més efectivitat. Que no hàgim de passar ara —recordem que el termini acabava el dia 9 de novembre, i estem ja a dia 3 de desembre i encara no ha sortit en el Butlletí Oficial de l'Estat, ni ha entrat en el Parlament potser, el Parlament espanyol, i això no ho podria assegurar, però em sembla que encara no ha entrat en el Parlament espanyol— aquest projecte de llei pel procediment d'urgència. Aleshores, estem nosaltres incomplint el que diu l'Estatut, estem retardant els terminis, si bé és cert que els impostos cedits es diu que serà per a la recaptació a partir del mes de gener, i potser això era inevitable. Nosaltres pensem que s'hagués pogut negociar ja això a partir de l'any 1980 i no a partir només de l'any 1981, però ens sembla que aquesta disposició d'estar una mica al que ens donin a Madrid, permetin-me senyores Diputades i senyors Diputats, aquesta és la meva impressió i la del nostre Grup parlamentari, no és bona per a Catalunya. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Sr. Conseller desitja utilitzar el torn de rèplica? Té la paraula el Sr. Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President. Bé, aquí s'han dit unes quantes coses que em fa l'efecte que val la pena que es precisin una mica. S'ha dit que les valoracions són, en definitiva, arbitràries, i que el percentatge és necessari perquè dona uns ingressos a Catalunya determinats objectivament. I això, sento molt dir-ho, no és cert. És a dir, el percentatge no és més objectiu que les valoracions que li han servit de base, perquè en definitiva el percentatge deriva de les valoracions i si les valoracions són arbitràries, el percentatge també.

En segon lloc, dir que aquest tema de l'arbitrarietat o subjectivitat dels ingressos de Catalunya, es va discutir quan es va parlar de l'Estatut. Quan es va parlar de l'Estatut —ho recordo perfectament bé—, jo em vaig manifestar contrari, precisament, a aquesta arbitrarietat quan es va establir —d'acord uns i altres— a l'article 45, que és un article que pretén donar uns ingressos objectivament determinats, no producte de negociació entre Madrid i Barcelona, sinó objectivament determinats. Crec que és una objectivitat dèbil, i crec que és una objectivitat que no necessàriament afavorirà Catalunya en front d'altres nacionalitats de l'Estat espanyol. Però això és el que es va

acordar, això és del que vam parlar i, en definitiva, jo em permeto recordar que l'Estatut el vam discutir unitàriament —per la banda catalana hi erem tots—, i per tant vol dir que a vegades si l'Estatut va sortir en aquest punt una mica més dèbil del que hauríem desitjat, no és tant perquè nosaltres tinguem més o menys dificultats davant de Madrid, sinó perquè tots els catalans enfront de Madrid no van poder imposar un criteri més favorable a Catalunya.

Per altra banda, ja hem dit —vaig dir l'altra dia en la Comissió— que la urgència en matèria de cessió d'impostos és evident, però si l'Estatut ens dona sis mesos per a funcionar i actuar, i per a arribar a un resultat en la Comissió Mixta, vol dir que són sis mesos; no tenim per què fer-ho en tres mesos. A part de les dificultats objectives que hi ha, ho hem de fer ben fet, i si s'han necessitat sis mesos, doncs l'Estatut ens ho autoritzava i no crec que se'ns pugui criticar. És després el Govern el que té la facultat de fer-ho, de tramitar-ho per projecte de llei o per decret llei. A Madrid, sempre que el Govern presenta un decret llei és fortament criticat per l'oposició i jo crec que amb raó, perquè els decrets llei en definitiva, sostreuen debat democràtic a les forces polítiques i aquesta vegada el Govern —perquè en aquesta etapa ja nosaltres no hi intervenim d'una manera directa, perquè el que era urgent ho vam expressar i ho té expressat la Comissió Mixta, però és el Govern el que ho decideix—, el Govern va argumentar que volia que hi hagués debat i, sobretot, va argumentar que volia que el Senat hi pogués intervenir d'una manera més plena del que passaria si es tractés d'una decret llei. Per tant, doncs, aquesta és l'explicació, aquests són els motius pels quals ens hem vist obligats a actuar tal com ho hem fet. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Recordo al senyor Diputat interpel·lant que durant tot el dia de demà, té dret a presentar una moció com a conclusió d'aquest debat.

Passem ara a la interpellació següent que és la formulada pel Diputat senyor Maties Vives i Marc, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, referent a la dissolució de les Cambres Agràries i a la constitució d'un organisme de serveis agraris. No obstant això, voldria suggerir als senyors Diputats la possibilitat que havent-hi aquesta interpellació i una altra formulada pel senyor Pere Ayguadé i Ayguadé, del Grup Socialista, que tenen el mateix objectiu bàsic, les dues interpellacions poguessin ser presentades —separadament, com és natural—, però contestades conjuntament pel Sr. Conseller. Si no hi ha objecció, doncs, procedirem així, de manera d'estalviar temps de debat. Comencem, doncs, amb la presentada primerament, és a dir la del senyor Maties Vives. El Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Lucchetti ha parlat en la presentació de la seva interpellació, de la importància de l'acompliment dels terminis que estableixen les nostres lleis o els acords d'aquest plenari del Parlament de Catalunya. Jo diria que això és important, perquè això és donar ple compliment a allò que s'estableix a l'article 30 del nostre Estatut d'Autonomia sobre l'impuls i el control de l'activitat política del Consell Executiu per part d'aquest

Parlament. Però és especialment important en aquells temes que, en el moment d'aparèixer a l'opinió pública de Catalunya, desperten autèntica eufòria en determinats sectors, i molt concretament en aquells sectors que un règim passat —del que no ens volem recordar— va tenir més oblidats a casa nostra.

Si els senyors Diputats no han escoltat encara en cap acte, al marge de plantejaments polítics, en actes sindicals, o en reunions fins i tot de Consells d'Administració: «Visca el Parlament de Catalunya!», aquest Diputat que els parla sí que l'ha escoltat, aquest crit, fa molts pocs dies, a Lleida, corejat per més de dues mil veus d'homes i dones que militen i que simpatitzen amb la Unió de Pagesos de Catalunya. I l'ha sentit perquè la resolució 22 del dia 2 d'octubre —que el Ple d'aquesta Cambra va votar per una gran majoria— representava a casa nostra acabar amb trets franquistes de l'organització del nostre camp, representava retornar el patrimoni als seus legítims posseïdors, en els casos de moltes cooperatives de Catalunya, i representava i col·locava a les mans del Consell Executiu la possibilitat d'estructurar un autèntic organisme de serveis que abastés totes les necessitats que tenen els nostres pagesos, i, al mateix temps, la possibilitat d'establir unes vies de relació noves, sindicat-Conselleria, que donant tot el protagonisme —en el marc de les recomanacions de l'Organització Internacional del Treball— als sindicats pagesos, fessin d'aquesta relació un mètode de diàleg clar, transparent, sense embuts, sense filtres, sense organismes que el desvirtuïn, en definitiva.

La resolució va ser, jo diria, una festa a Catalunya, llevat d'unes raríssimes excepcions, i ens trobem amb que el Consell Executiu no compleix el termini. Jo no vull entrar a discutir si és el dia 3, si és el dia 17; en tot cas, el Consell Executiu ha presentat aquest projecte de llei, més ben dit, aquest projecte de llei, no; ha presentat un projecte de llei, avui, a l'hora de dinar, un projecte de llei que, en tot cas, per al nostre Grup parlamentari, no aconsegueix la resolució del dia 2 d'octubre. La resolució diu que el Consell Executiu presenti al Parlament, en un termini màxim d'un mes, un projecte de llei que contempli la dissolució de les Cambres Agràries, i el títol del paper que se'ns ha presentat aquest migdia a la Mesa del Parlament diu que és un «projecte de llei de creació de les entitats professionals agràries». No és això. Aquest projecte de llei, per al nostre Grup parlamentari, és políticament inadmissible, és tècnicament imperfecte i és, pràcticament, seguir mantenint a Catalunya les Cambres Agràries canviades de nom. ¿Però això vol dir, quan s'incompleix un termini de presentació, que el Consell Executiu no vol portar aquest projecte de llei? (I creiem que el Consell Executiu desitjava portar aquest projecte de llei.) Vol dir que el Consell Executiu no sap com fer-lo? I llavors, cal que vingui a aquest Parlament i expliqui que no sap com fer-lo, i que el Parlament decideixi què ha de fer, amb aquest Consell Executiu, en aquest tema en concret. O és perquè s'està pendent de negociacions, com ha aparegut a determinats mitjans de comunicació, amb instàncies de fora de Catalunya, a l'espera del que dictaminen, o del que ens expliquen aquestes instàncies, per a tirar endavant amb aquest projecte de llei.

I això és greu, perquè representaria no tan sols incomplir un mandat del Parlament, i no tan sols, per tant, atemptar contra la sobirania d'aquesta Cambra, sinó que és greu perquè posa en evidència una manca de capacitat legislativa del Consell Executiu i una por, per part del Consell Executiu, en utilitzar els mecanismes que tenia al seu abast per a tirar endavant aquest projecte de llei. Tenim a les nostres mans l'article 12, apartat 1.4 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, «competència exclusiva per a la Generalitat, en matèria d'Agricultura». Tenim una votació massiva d'aquesta Cambra que donava al Consell Executiu tota la força i l'autoritat política i moral per a imposar-se davant del Govern de Madrid, o per venir a explicar-nos que algú intentava bloquejar el traspàs de Cambres Agràries a Catalunya i demanar d'aquesta Cambra el recolzament davant del Govern central en la defensa d'allò que nosaltres mateixos havíem aprovat el dia 2 d'octubre d'enguany. I volia dir, també, no fer cas de l'opinió majoritària (80% d'abstenció en el moment de les eleccions, jo diria que festa nacional en tots i cadascun dels pobles de Catalunya en aquest moment), de l'opinió majoritària dels pagesos d'aquest país, deixant tot això, tot això, hipotecat a uns pactes polítics de molt dubtosa explicació davant de l'opinió pública i en aquesta Cambra.

I a nosaltres ens sembla —i amb això acabo— que aquest tipus d'actituds, que aquest incompliment de terminis en virtut de negociacions no aclarides plenament, que aquesta actitud del Consell Executiu, amb la presentació d'aquest projecte de llei que, repeteixo, no admetem com l'acompliment de la resolució 22 del dia 2 d'octubre del Ple d'aquesta Cambra, és per a nosaltres una renúncia a l'exercici de l'autogovern que té, en aquest moment, el Consell Executiu a les seves mans. Aquest Consell Executiu, en aquesta matèria concreta, i segurament també en d'altres —i a vegades s'ha dit des d'aquesta tribuna— té mentalitat d'administrar, no mentalitat de governar. Aquest Consell Executiu, creiem, a tenor del projecte de llei de l'incompliment dels terminis, que no creu en el paper sobirà d'aquest Parlament només que en el moment de venir-hi a buscar uns vots per poder seguir tirant endavant amb la seva política. Malament anirem, senyors del Consell Executiu de la Generalitat, senyor Conseller d'Agricultura, si per defensar el conjunt d'un poble com és el de Catalunya, no es fa des d'aquesta Cambra i es fa des dels pactes que poden donar vots en un moment determinat a Madrid, o que poden donar vots, en un moment determinat, des d'aquesta Cambra. Malament anirem, si no estem construint, o si no avançem en la via de construcció de les autonomies, en el marc d'una transformació de l'Estat, amb autèntica voluntat d'autogovern, i això vol dir, amb el ple respecte a la sobirania de les decisions d'aquest Parlament.

Aquests són, en tot cas, els motius, aquestes són les qüestions que a nosaltres ens han portat a formular, al Consell Executiu de la Generalitat, la interpellació, a fi que ens expliqui per què no ha complert amb els terminis establerts pel Ple del Parlament, i no ha presentat el projecte de llei de constitució de l'Organisme de Serveis Agraris, i de devolució als Ajuntaments de les seves competències en matèria agrària, en tant que marc jurídic en

el qual contemplar la dissolució de les Cambres Agràries. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per substanciar la seva interpellació al Consell Executiu, també referent a les Cambres Agràries, a la constitució d'uns organismes de serveis agraris, té la paraula el Diputat senyor Pere Aiguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyors i senyores Diputats. Per a mi, avui, és una satisfacció molt gran dirigir-me a aquesta Cambra, no pel motiu que em porta aquí, perquè és un incompliment greu d'una voluntat que han reafirmat tots els pagesos de Catalunya amb la seva lluita des de fa molts anys.

Avui, la Unió de Pagesos ens passa factura. Ens passa factura des de la seva lluita ja a la clandestinitat, i després d'aquesta. Ens passa factura per la seva lluita per Catalunya. I nosaltres no li podem contestar amb un atemptat tan greu contra tota la pagesia com és la presentació del projecte de llei que avui ha estat presentat, que segueix, segueix competint amb els sindicats pagesos, donant-los un organisme, que a més té el mateix nom, entitat professional agrària a nivell local, el mateix nom que tenen els sindicats, i que li farà una competència. A nosaltres, a la Unió de Pagesos, ens diu Cambres Agràries o Sindicats. I en aquest projecte de llei, triem, senyors, les Cambres Agràries.

Nosaltres hem lluitat des de fa molt temps per la democràcia i per la llibertat al camp. Perquè siguin els pagesos els qui decideixin. Perquè hi hagi una llibertat sindical. En els altres sectors, ja ha estat solucionat aquest problema. Però en el camp, segueixen havent-hi les antigues germandats, amb un altre nom: amb el nom de Cambres Agràries. La seva història ve des de l'any 1890, concretament del 14 de novembre. Varen ser esmenades i canviades segons les circumstàncies polítiques, mai les necessitats, mai les necessitats dels pagesos, que avui segueixen tenint els nostres pagesos i ramaders catalans. Van ser canviades el 2 de setembre de 1919, i al seu preàmbul de la Llei, i us ho voldria llegir, diu claríssimament: «Plausible i digno del mayor elogio fue el propósito que inspiró el Real Decreto de 14 de noviembre de 1890». Però continuament es diu que aquesta llei, les que s'havien fet fins llavors, no havien aconpleert —per dir-ho d'alguna manera— el propòsit pel qual havien estat creades. I sempre, a tots els decrets, fins i tot des dels de Primo de Rivera i els de la dictadura del General Franco, fins als de la República, sempre es diu que les anteriors lleis, a pesar del «plausible» fet pel que havien estat creades, no havien respost a les necessitats que els pagesos i ramaders necessitaven. Perquè, companys, no havien estat fetes, aquestes lleis, per a solucionar els problemes econòmics i socials de la pagesia, els seus problemes. Aquestes Cambres i aquests decrets havien estat fets, simplement, per a controlar-los políticament, per a fer clientelisme polític, i només cal veure el mapa territorial d'Espanya i veurem per què han estat creades. Veurem que als pressupostos generals de l'Estat es destinen per a programes del Ministeri d'Agricultura 702.677 milions de pessetes, però, d'inversions reals, tan sols n'hi ha 56.115, el 8%. La resta, senyors i senyores Diputats, és bufar i fer ampolles, és burocràcia, forats de corrupció.

Hi ha alguns organismes d'administració, com és per exemple Indústries Agràries, que tan sols en inversions reals destinaran el 34%. Per exemple, tindriem d'altres, com l'IRIDA i ICONA, que estan per sota del 50%.

Nosaltres volem per a Catalunya una nova administració agrària. Nosaltres volem una administració catalana, nostra, descentralitzada. Nosaltres volem, per als nostres pagesos, que se'ls doni solucions a la seva problemàtica. No volem que estiguin sotmesos a controls polítics per fer, amb ells, clientelisme.

La proposta de resolució del Parlament va ser, com ja ha dit el Diputat Maties Vives, una festa nacional a Catalunya, una festa de tots els pagesos i ramaders. Va crear en ells l'esperança d'un canvi, l'esperança que se solucionés una lluita que durant molts anys havien portat. Aquesta proposta de resolució no ha estat complerta ni el dia 2, quan s'acabava el termini, ni el dia 16. I avui, nosaltres tenim el convenciment que el projecte de llei presentat tampoc compleix, no les nostres posicions, sinó que no compleix el comandament que li va fer el Parlament de Catalunya: la dissolució de les Cambres Agràries, i la creació d'un organisme de serveis agraris.

També voldria fer esment a la inexplicable filtració que en res millora la tasca parlamentària, que a tots ens ocupa, i que és una responsabilitat molt gran. No és bo que el Parlament s'assabenti pels diaris del que ha d'estar discutit aquí. Jo, com a Diputat en aquest Parlament de Catalunya, em pregunto, i m'ho pregunto molt fermament, si és que podem donar exemple a tot l'Estat espanyol d'una autonomia. Si podem donar exemple a tot l'Estat espanyol de com volem la nostra administració agrària. Nosaltres —ho hem dit moltes vegades— volem ser exemple, exemple, per a les altres autonomies que vindran després, i d'aquesta manera, el que som és exemple d'ineficàcia, d'ineptitud. En aquests moments, no donem solució a aquests problemes. Els donem tard. Si ho fa Madrid, que no compleix els comandaments del Parlament, ho pot fer. Però nosaltres hem de complir les promeses. Hem de donar exemple. Ens hem de sacrificar molt més, i hem de lluitar molt més perquè això sigui una realitat. No podem fer perdre als altres la il·lusió que nosaltres tenim, i l'exemple que nosaltres els hem de donar. Per tant, ho hem de fer més bé, ho hem de fer més bé del que ho estem fent fins ara. Relliscades polítiques que aquests últims dies —i que no és a mi qui toca exposar aquí— donen un mal exemple. I la de Cambres Agràries més que cap altre. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Jo voldria començar dient que cenyiré la meua resposta al que és realment la interpellació. Les interpellacions dels Diputats senyor Vives i senyor Ayguadé, que són interpellacions precises, que fan referència a unes dates determinades, i que fan referència a unes circumstàncies determinades, i no entraré, per tant, a comentar un projecte de llei, ni a discutir la seva qualitat, que en el seu dia ja es farà, i ho farà aquest Parlament. Aprofito i agraeixo als Diputats que m'han donat

l'oportunitat de fer la resposta de manera conjunta, ja que en el cinquanta per cent de la pregunta era exactament igual. La interpellació del senyor Ayguadé, molt més àmplia que la del senyor Vives, té, malgrat tot, un punt bàsic, que és la no presentació, el 3 de novembre, del projecte de llei sobre Cambres Agràries. Jo haig de dir que sí que tenia importància en aquell moment la consideració de la data. La interpellació del senyor Vives, perdó, del senyor Ayguadé, està feta el 4 de novembre i la interpellació del senyor Vives el dia 3 de novembre. En conseqüència, creient els dos Diputats finida la data al cap d'un mes exacte de la seva presentació, nosaltres hem de recordar que la Mesa, el seu President, va expressar la necessitat de la fusió de les resolucions, per raó de la semblança de moltes d'elles, i que al final d'una discussió la Mesa diria quines són les resolucions que s'havien de considerar. Això va aparèixer en el Butlletí Oficial del Parlament el dia 16 i per a nosaltres aquesta és la data en què s'inicia l'interrogant en el Consell Executiu per a l'elaboració d'una llei que doni compliment a la resolució del Parlament. Amb el que hem dit creiem haver respost, amb referència al moment en què foren fetes les preguntes, les interpellacions del senyor Vives i del senyor Ayguadé.

Ja entrant en d'altres matèries que no siguin de data, el senyor Maties Vives fa referència a la devolució als Ajuntaments de les seves competències en matèria agrària, en primer lloc. La resolució del Parlament no parla de devolució, sinó d'interferència. Estem totalment d'acord amb el senyor Vives que no hi ha d'haver cap mena d'interferència, però que si és necessària la modificació de les competències dels Ajuntaments en matèria agrària, no s'escau en aquesta llei que contemplarem de fer-ho, sinó que pertany a un altre camp.

En les preguntes, que contestaré una per una, del senyor Ayguadé, al segon punt, parla el senyor Ayguadé de quines han estat les preferències del Conseller per a entrar en diàleg amb els diferents Grups polítics i Grups interessats en la matèria agrària. Senyor Ayguadé, les preferències del Conseller estan, i és humana, natural, i políticament ineludible, per la gent del seu partit que des de fa anys ha expressat el que pensava malgrat això, creiem que les consultes han estat fetes pràcticament amb tothom, de manera informal en principi —i dic de manera informal perquè en els passadissos del Parlament s'ha consultat, perquè hom s'ha reunit amb sindicats pagesos de manera... fins i tot en un dinar quan ha convingut—, dic per endavant que eren consultes totalment informals, però que ja després, d'una manera molt formal s'ha consultat la Unió de Pagesos, el Sindicat de Ramaders i Pagesos de Catalunya, l'USAC, Joves Agricultors, l'Institut de Sant Isidre, el representant de Cambres Agràries del Maresme, Osona, Vallès, Berguedà, Noguera, Urgell i Segarra, així com una comissió de funcionaris de l'Institut de Relacions Agràries, i no precisament per aquest ordre, sinó, donada la urgència del temps, del magre temps de què disposàvem, ens reuníem amb la gent conforme ells podien fer-ho amb nosaltres i nosaltres amb ells. Finalment, varen ésser rebuts a la seu de la Conselleria, representants de l'Esquerra, del Partit Socialista, de Centristes i del PSU.

L'altra part de la pregunta, era quins raonaments es feien per convocar aquestes reunions. Doncs, naturalment, anàvem discutint quines eren les bases amb què podíem treballar, que se'ns donés la màxima informació possible sobre el pensament de les entitats interessades en la qüestió, a fi de poder fer un projecte al més aproximat possible a les, segons creiem nosaltres, necessitats de la pagesia catalana. Realment, el magre termini d'un mes no permetia confegir aquest projecte amb la deguda cura i considerant realment els interessos de la pagesia en el seu conjunt i la necessitat de la transferència de l'Institut de Relacions Agràries, sense la qual no podem ni dissoldre les Cambres Agràries de Catalunya, ni organitzar els serveis que tant necessiten els nostres pagesos; perquè, malgrat tenir la Generalitat —com ha dit molt bé el Diputat senyor Vives— competències exclusives en agricultura, sense la transferència d'aquest Institut i els seus funcionaris —500 gairebé, 492 per a ser molt més exactes—, es fa enormement difícil muntar un servei al nivell pagès. És per això que el Consell Executiu ha hagut de buscar la solució que tot respectant la resolució del Ple del Parlament no pugui ser, sota cap prisma, anticonstitucional, i així comprometre les Institucions. Sí, senyor. El que ens ha paralytitzat, el que ha paralytitzat la nostra maniobra en aquests contactes que el senyor Ayguadé demana que s'havien fet, que s'havien de fer al nivell de ministres... jo li diré per endavant que quan ell va ésser informat per la premsa, llavors no s'havia produït cap contacte amb el ministre, ni s'havia de produir; es va produir més tardanament, la data de la premsa era al voltant del dia 6, hi havia sessions parlamentàries, es va produir bastant després, no recordo si el 14 o el 15 aproximadament. No solament el debat era de Cambres Agràries; és necessari, continuen havent-hi òrgans de poder del Govern central que no ens han estat transferits, ni ens seran transferits, com és el FORPPA, hi havia una necessitat urgentíssima de problemes del porc a Catalunya —continua existint—, però exactament vàrem portar a debat el problema de Cambres Agràries, al ministre, en preguntar-li el perquè del retard en la seva transferència i la resposta era que la seva assessoria jurídica havia donat com a anticonstitucional la part de la resolució parlamentària que demanava la dissolució de les Cambres.

Per tant, senyor Ayguadé, jo li prego que no em digui que no vagi a veure el ministre i després em preguntí quina pressió he fet. S'ha de fer la pressió en aquest nivell, i l'Executiu l'ha fet també en aquest nivell. Jo entendria que no hem pogut treballar de cap altra manera, no hem pogut fer més pressió de la que hem fet, de la que estem fent, el problema encara no és resolt, les Cambres Agràries no són transferides i la pressió nostra a tots nivells s'està fent de manera constant, esperant que aquesta transferència sigui al més aviat possible.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Maties Vives, doncs, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. VIVES: Sí, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument per replicar la intervenció del senyor... de l'Honorable Conseller senyor Carol, demanant-li excuses pel fet d'haver presentat la interpellació que pot distorsionar les seves múltiples feines en aquest

moment, i en tot cas aclarir-li que no es tracta del que ell ha vingut a plantejar. És a dir, el debat va poder ser el dia 17, o aquell en què calia presentar la interpellació. D'acord. Però és que el dia 17 no s'ha presentat el projecte de llei, s'ha presentat el 3 de desembre, tot esperant una hora abans de l'inici d'aquesta sessió, a corre-cuita i suposo que per sortir a la tribuna i poder dir que ja havia estat presentat en el moment de donar resposta als Diputats (*Somriures.*)

S'ha parlat que aquest projecte de llei era el que corresponia a la resolució del Parlament de Catalunya del dia 2 d'octubre. I no és així. Un projecte de llei que contempli la dissolució de les Cambres Agràries. I no es contempla en aquest projecte de llei. I la constitució d'un organisme de serveis agraris que respecti la representativitat dels sindicats pagesos, es parla de l'organisme de serveis en la disposició addicional primera i es diu que es crearà d'aquí dos mesos per la Generalitat, sense explicar com, quan, ni de quina manera. I es diu que no interfereixin les competències municipals en matèria agrària, la qual cosa vol dir que en aquest moment interfereix, i per tant si interfereix el que es tracta és que els Ajuntaments puguin tornar a gaudir d'aquelles competències que en un moment determinat tenien i que vénen derivades cap a las Hermandades Sindicales de Labradores y Ganaderos, en virtut d'un article de la Llei de Règim Local. Per tant, siguem seriosos, aquest projecte de llei no és el que aquesta Cambra havia demanat, i per tant, a l'incompliment del termini s'afegeix l'incompliment en el projecte que ens ha estat tramès avui aquest migdia a la Cambra, amb l'incompliment de la resolució.

Jo diria de totes maneres que l'argument que utilitzava el Conseller Carol dient: «bé, és que no tenim encara la transferència, per tant no podíem presentar aquest projecte de llei», és un altre argument fals. En aquesta Cambra la teoria del cistell no l'hem inventat nosaltres. La teoria del cistell la va inventar un Diputat del Grup parlamentari del seu Partit en aquesta Cambra, dient: «no, és que anem a fer el cistell perquè quan vinguin les transferències podrem incorporar-les dins del cistell». Bé, es tractava de crear el cistell, es tracta de crear el cistell en el qual contemplar la dissolució de les Cambres Agràries, en el moment de la transferència que evidentment ha d'arribar, en virtut de la nostra competència exclusiva en aquesta matèria. I es tracta, evidentment, i es tractava de fer consultes; jo tinc la sospita que la principal consulta ha estat a Madrid, no sé veure en cap punt d'aquest projecte de llei les opinions que concretament nosaltres vam trametre a la Conselleria i que em consta que altres forces polítiques presents en aquesta Cambra li van trametre, i forces sindicals li van fer arribar en aquestes consultes, i sí que se m'apareix amb un fil conductor molt clar l'opinió del senyor Lamo de Espinosa, i l'opinió del senyor Director General, expressat en aquests retalls de premsa que porto per si els vol comprovar, i l'opinió, per què no? del Fomento de Trabajo Nacional, que també s'ha permès el luxe d'intervenir en aquest afer en els mitjans de comunicació. Però tot això és un problema, i el problema central, el problema important per a nosaltres, és si la Conselleria d'Agricultura, si el Consell Executiu creu realment que ha de fer una po-

lítica autònoma des de Catalunya, que ha de fer un autèntic autogovern en aquest sector, un sector específic —hi ha múltiples agricultures, l'Honorable Senyor Conseller i nosaltres estem d'acord en aquest punt—, i per tant, adaptar aquests organismes a l'especificitat pròpia de Catalunya, i això en aquest projecte de llei no s'acompleix. Anticonstitucionalitat? Senyor Carol, la càrrega de la prova, en aquests casos, sempe correspon a la part que l'allega. Vostè té al darrera seu aquest vuitanta per cent dels pagesos de Catalunya, o més segurament en aquest moments; té al darrera seu la immensa major part d'aquesta Cambra, té al darrera seu un Estatut d'Autonomia i una Constitució que li atorguen la facultat d'ordenar les relacions entre el sector pagès i la Conselleria a casa nostra, a Catalunya, avui; i té, en definitiva, totes les armes a les seves mans per avançar en aquesta via. Si fem cas de mots o d'advertències de possibles anticonstitucionalitats, dites amb més o menys fortuna per determinar personatges, ens podem trobar que la setmana entrant, o d'aquí quinze dies, en tornar de les vacances parlamentàries, si és que n'hi ha enguany, trobem tancat aquest Parlament, perquè segurament fóra l'arma més fàcil d'utilitzar per impedir que nosaltres poguéssim legislar en les matèries en què ens pertoca fer-ho. Per tant, el nostre Grup parlamentari —fent reserva de l'advertència del senyor President del Parlament, en relació amb la possible presentació de mocions el dia de demà— demanariem molt formalment, per les raons que hem exposat, al Consell Executiu de la Generalitat que vulgui retirar aquest projecte de llei perquè no compleix amb cap dels mandats que aquest Ple del Parlament de Catalunya va atorgar al Consell Executiu per tal que ens portés un projecte de llei que dissolgués les Cambres Agràries.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Pel torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Bé, en primer lloc, hauríem de dir, fem-nos una pregunta: Inconstitucional, la possibilitat que el Parlament de Catalunya dissolgui les Cambres Agràries? ens l'hauríem de fer nosaltres, aquí, al Parlament, se l'hauria de fer vostè, fent els dictàmens que convingués. Però perquè el senyor Ministre, o els senyors de Madrid li diguin que és anticonstitucional, vostè s'ho ha de creure? (*Rialles.*) Si us plau, senyor Conseller d'Agricultura. Anar a veure el Ministre? És clar, que va anar a veure el Ministre. Jo em refereixo al que vostè va dir per la premsa: «Nosaltres consultarem el que hem de fer aquí a Catalunya», es desprenia de les seves paraules; mai, mai el fet que es vagi a exigir de l'Estat el que ens toca, el que emana de la Constitució, de l'Estatut i del poble de Catalunya. El Parlament de Catalunya diu: «El Consell Executiu presentarà al Parlament un Decret, un projecte de llei, perdó, que dissolgui les Cambres Agràries i que constitueixi els organismes de serveis agraris nostres, d'aquí. Nosaltres hem de tenir la possibilitat d'organitzar la nostra Administració com ens calgui. També emana de l'Estatut de Catalunya, i emana del poble de Catalunya amb l'abstenció amb què els pagesos no van voler les Cambres Agràries en aquelles eleccions, prop del vuitanta per cent, a pesar de censos inconfessa-

bles. Només voldríem que s'hagués actuat de la mateixa manera per l'autonomia andalusa, que amb una abstenció molt més petita se'ls negava el que els tocava per justícia. Nosaltres, amb el vuitanta per cent, encara seguim sofrint i partint unes organitzacions como són les Cambres Agràries, que haurien de desaparèixer, si volem nosaltres que algun dia Catalunya pugui sortir endavant. Perquè l'atemptat que avui pateixen els pagesos, demà el pagaria tota Catalunya. I això ho hem d'evitar avui.

I el tema és si nosaltres volem governar Catalunya o la volem administrar. Ho ha dit abans en Maties Vives, però molt abans ho va dir el nostre Joan Reventós (*Rialles.*). Ho va dir molt clar aquí en el debat de l'atur. Crec que és molt clar, això. És molt possible que de Madrid vulguin tan sols que administrem Catalunya. Però nosaltres la volem governar, la volem governar. I no se'ns pot dir que el Parlament de Catalunya s'ha precipitat amb una proposta de resolució i després resolució aprovada pel Parlament de Catalunya. No se'ns pot dir que ens hem precipitat. Perquè, sense perjudici del que facin o del que diguin a Madrid, nosaltres aquí vam decidir el que volíem fer. I el que volíem fer és dissoldre les Cambres Agràries.

Jo m'allargaria moltíssim sobre aquest tema. Vostès i tots els altres grups polítics, com vostè ha dit, han tingut converses, i això demostra claríssimament que nosaltres no volem posar els pals a les rodes. Nosaltres no volem posar els pals a les rodes. Nosaltres hem vingut a col·laborar, a ajudar. Però pel que n'ha sortit, aquest projecte de llei que ha estat presentat avui a migdia, negant —almenys si s'hagués fet alguns dies abans— de fer-ne un estudi en profunditat i de poder-hi fer aquí alguns comentaris. Nosaltres pensem que no calia que se'ns hagués cridat per aquest projecte de llei, perquè hem perdut el temps, perquè hem perdut el temps. Perquè no se'ns ha escoltat. Perquè, com s'ha dit ja aquí, és el continuisme de les més perfectes Cambres Agràries que hi haurà en aquests moments a l'Estat espanyol, si aquest projecte de llei fos aprovat en aquest Parlament. I espero, perquè hi ha una majoria em sembla d'esquerres en aquest Parlament, que això no passarà. Ho espero perquè el contrari seria una traïció a Catalunya i al record dels nostres avis pagesos, que van donar molt per a aquesta terra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyors Diputats, senyores Diputades, torno a repetir que no vull entrar en debat sobre aquest document que tan tard ha entrat en el Parlament i que tan de memòria se'l saben, que el critiquen tan aprofundidament (*remor de veus.*) Llegeixen molt de pressa i interpreten amb una rapidesa tremenda, deu ser així. Jo felicito als senyors Diputats, però repeteixo que no és el moment. Només una cosa vull contestar al senyor Ayguadé, això d'anticonstitucionalitat. Jo li he aclarit la seva pregunta que diu: «Quines són les raons polítiques, tècniques i jurídiques donades pel Govern central per al congelament dels traspassos que afecten les Cambres Agràries?» I li he donat la resposta del Govern central,

però també li puc dir que l'Assessoria Jurídica del Govern de Catalunya opina també que una part de la resolució, la que fa referència a la dissolució, no a la creació dels organismes de serveis, també és anticonstitucional. (*Remor de veus.*) Així és, aquesta és la situació.

Quant a l'opinió mantinguda pel senyor Vives dels Ajuntaments, o jo m'he explicat malament (*els remors continuen i el senyor President demana que es faci silenci*) o la interpretació no és clara. Estem totalment d'acord que no hi ha d'haver, no solament cap interferència, sinó que les competències agràries dels municipis han de ser al més àmplies, al més clares i al més precises possible. Que ho faci la llei en el futur i tots ens en gaudirem. Jo recordo als dos Diputats que el nostre partit, el meu partit, hi està totalment d'acord, va votar en el seu moment la resolució parlamentària. Res més. (*El senyor Martín i Toval demana la paraula per una qüestió d'ordre.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, és per demanar l'aplicació de l'article 26.1, primer, ja que en el debat d'aquesta interpellació s'ha posat en dubte si la data d'aplicació, i la vigència, de les resolucions del Parlament és el dia de la votació o el dia de la seva publicació en el *Butlletí Oficial del Parlament*. Tenint en compte que, a l'article 120 del Reglament, quan es parla de propostes de resolució conseqüents als debats —que és el cas que ens ocupa—, només es parla de la votació; que en casos anàlegs, com per exemple el 125, que parla de mocions conseqüents a interpellacions, o el 130, que parla de proposicions no de llei o mocions, tampoc no fa esment d'aquest tema; tenint en compte que l'article 89, del Reglament també, afirma que es publicarà al *Butlletí Oficial* determinada documentació als efectes de la intervenció del Parlament, és a dir, el que siguin requerits per la posterior intervenció del Parlament, no per la seva vigència i aplicació —la de les lleis és obvi que va al *Diari Oficial de la Generalitat* i *Butlletí Oficial de l'Estat*, com diu l'Estatut—, però les propostes de resolució, els acords del Parlament que obliguin el Consell Executiu, al nostre entendre, senyor President, són vigents des del moment en què s'adopten; tenint en compte que aquest dubte s'ha posat a la Cambra, no voldriem deixar-ho, perquè en una altra ocasió quedi clar quina és la interpretació; tenint en compte que, segons l'article 26.1, primer, que és al que he acudit, correspon a la Mesa d'interpretar el Reglament, demanaria a la Mesa que en la seva sessió ordinària pogués interpretar aquest tema i deixar ben clar quin és el moment de vigència de les resolucions del Parlament que obliguin l'Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, aquesta demanda podia ser feta no precisament en aquest moment. Les qüestions d'ordre han de limitar-se a les que poden afectar el desenvolupament de la reunió. No obstant això, la demanda ja ha estat feta i la Mesa n'ha pres nota i contestarà en el moment oportú.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, és que aquest Diputat entenia que aquesta qüestió havia quedat flotant a la Cambra i que això no era bo per a la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la quarta de les interpellacions que han de debatre's en aquesta sessió.

És la presentada per les Diputades senyores Maria Dolors Calvet i Teresa Eulàlia Calzada i pels Diputats senyors Xavier Folch i Marcel Planellas, tots ells del Grup parlamentari del PSUC, referent a la donació a la Generalitat feta pels accionistes de Fòrum Musical, SA. En nom dels Diputats interpellants, té la paraula el Diputat senyor Marcel Planellas.

El Sr. PLANELLAS: Senyores Diputades, senyors Diputats, enmig d'aquests grans temes, com ho poden ser l'economia o aquest debat sobre les Cambres Agràries, la nostra interpellació voldria ser capaç de trobar un to diferent. És fonamentalment una interpellació informativa, perquè nosaltres creiem que aquests petits temes també tenen la seva gran importància, i que ens trobem davant, no únicament de la reconstrucció institucional, sinó també de la reconstrucció cultural, i que en aquest aspecte el fet musical, per a nosaltres, hi juga també un paper molt important. Aquesta és la raó que ens ha fet formular aquesta interpellació a les Diputades i Diputats del PSU que estem treballant dins de la Comissió de Cultura. Per altra banda, també hi ha un altre fet que ens sembla important, i és que ens trobem davant de la primera ocasió en què la Generalitat, almenys dins del terreny de la cultura, entra a formar part d'una societat anònima com a accionista majoritari. A nosaltres ens semblava que aquest fet era suficientment important perquè se'n tingués un màxim d'informació, perquè aquesta Cambra el conegués.

El fet és el següent —suposo que totes les senyores Diputades i senyors Diputats ja el coneixen—, el centraré molt succintament. El Consell Executiu, en un decret de 17 d'octubre, va acceptar la donació feta pels accionistes de l'entitat Fòrum Musical, SA del 70% de les seves accions. A més, va anunciar, cosa que ja ha estat publicada en el *Diari Oficial*, el nomenament del senyor Antoni Sàbat com a Cap del Servei de Música i alhora també el va ratificar al donant de Fòrum Musical, SA.

Aquest dos fets han desvetllat, segons les nostres informacions, una preocupació a moltes persones vinculades al món de la música, tenint en compte aquest caràcter, com abans els deia, inusual de la situació, i també pel camí futur que pot tenir la política musical-cultural a casa nostra. Avui mateix m'han fet a mà una carta de diferents músics i empresaris musicals també en aquest sentit, en aquesta preocupació. Jo diria que és un tema que està en el carrer i que és bo, jo crec, que en l'ordre del dia d'aquest Parlament hi hagi temes que estan a l'ordre del dia del carrer, també. Fent-nos ressò d'aquestes preocupacions, i davant també del que per a nosaltres és important com a precedent del que podria significar en la política global del Consell Executiu, és que fèiem tot un seguit de preguntes per tal de demanar informació sobre l'actitud del Consell Executiu.

Les preguntes són les següents:

Sota quins criteris culturals i polítics el Consell Executiu de la Generalitat ha acceptat la donació del 70% de les accions de l'empresa Fòrum Musical SA, convertint-se en accionista majoritari? Quina és la situació econòmico-financera actual del Fòrum Musical i quines són les obligacions i contractes de la societat? La societat mercantil Fòrum Musical, SA, en la qual és accio-

nista majoritari la Generalitat, ¿conserva o ha modificat l'objecte social que contenen els seus estatuts? Voldriem saber també si el nomenament del senyor Antoni Sàbat, actual Director de Fòrum Musical, com a Cap del Servei de Música, és una conseqüència d'aquesta donació. I, per últim, voldriem saber si l'adquisició d'accions de Fòrum Musical, SA és l'inici o no d'una política que pensa continuar el Consell Executiu en d'altres àmbits d'actuació.

Aquestes són les preguntes que agrairíem que ens fossin contestades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc agraeixo la pregunta que m'ha estat feta, perquè em dóna oportunitat d'informar sobre un fet que jo crec important i positiu de cara a la reconstrucció nacional, i en aquest cas cultural, del nostre país.

De les preguntes que se m'han fet, la primera és sota quins criteris culturals i polítics el Consell Executiu de la Generalitat ha acceptat la donació del 70% de les accions de l'empresa Fòrum Musical, SA, convertint-se en accionista majoritari d'aquesta. La resposta és la següent: evidentment, la Generalitat, el Consell Executiu, la Conselleria de Cultura i de Mitjans de Comunicació tenia l'obligació, i tenia dintre del seu programa, d'altra banda, de fer una política en el camp de la música, i per això va preveure i després ha creat el Servei de Música de cara a fer aquesta política en el camp de la promoció de la música en el país, de cara a la promoció de la música en tots els camps, en la difusió a través de les activitats musicals en espectacles públics, de cara a la promoció de la música entre el jovent en les escoles i de cara a la promoció de la música popular, de la música com a forma de participació del poble en una activitat col·lectiva, etc., en tots aquells camps en els quals és normal que en una Administració pública un servei de música pugui actuar.

Però una part important d'aquestes activitats requeria una estructura operativa per al desenrotllament d'un tipus de funcions que reclamen procediments àgils, idonis, que normalment l'Administració pública, a través de la rigidesa dels sistemes de dret públic, ho fa molt difícil. És molt difícil, per exemple, organitzar un concert si els qui participen en aquest concert han de ser tractats com a entitats que col·laboren amb l'Estat i que han de cobrar, per exemple, com és normal en aquests casos, al cap d'uns mesos. D'altra banda, la contractació de persones a col·laborar en els espectacles o en les entitats musicals és una qüestió que requereix també una agilitat de contractació. Per això és normal, i això no és un cas únic, que una Administració pública disposi d'entitats que actuïn en el camp del dret privat per a actuar en aquest camp.

Aleshores, nosaltres ens trobàvem davant d'un fet, que a Catalunya existia una entitat creada feia uns anys per unes persones que havien actuat purament per fer un servei al país en una època on no hi havien institucions, o si-

gui, en pla de mecenatge i de substitució de l'activitat pública, i que, en aquest cas funcionava, com és públic i notori, amb una professionalitat i amb una perfecció que era difícil, d'altra banda, que substituís una nova organització que creés la Conselleria. D'altra banda, la duplicació no era pas una qüestió preferible, i qualsevol nova estructura que es creés des de l'Administració de la Generalitat seria infinitament més cara que aquesta, que demostrava, a través del seu funcionament i dels resultats econòmics, que no tenia una càrrega econòmica i que assumir-la, si és que, com en aquest cas, era oferta de manera generosa a la Generalitat, era simplement un estalvi econòmic important.

L'oferiment fou fet, en principi, de la totalitat d'aquestes accions. La Generalitat va considerar que persones —entre les quals figuren personalitats importants del món musical i del món intel·lectual de Catalunya—, que havien fet un esforç, un esforç econòmic perquè els pocs dèficits, però dèficits, que s'havien produït fa anys els havien pagat amb aportacions personals, no era just que fossin excloses, encara que fos amb una forma moral, de la futura empresa que havia d'estar al servei de la política musical de la Generalitat. I per això vam considerar que acceptar el 70% de les accions feia possible que aquesta empresa, privada en la seva forma jurídica, pogués tenir una actuació i una finalitat de pública. En certa manera no era privatitzar l'acció de la Generalitat, sinó que era estatutitzar, nacionalitzar, fer pública l'acció d'una, fins ara, societat privada.

Això, en principi, respon la primera de les preguntes. La segona diu: quina és la situació econòmica i financera actual de Fòrum Musical, i quines són les obligacions i contractes de la societat? Per saber la situació d'aquesta societat, com és normal a l'hora d'acceptar una societat d'aquest tipus, ha estat encomanada una auditoria a la Intervenció General de la Generalitat, cosa que, d'altra banda, com en totes les empreses en les quals la Generalitat pogués tenir una participació, s'ha de fer i es farà, de forma regular, al final de cada exercici; però, en aquest cas, el que podem dir de l'observació, abans del resultat d'aquesta auditoria, dels comptes, és que l'empresa ha arribat a la Generalitat, a part de gratuïtament, sense càrregues de cap mena; no hi ha, doncs, cap problema de dèficits o de compromisos econòmics que puguin pesar damunt el pressupost públic. Evidentment, aquest tipus d'empresa, com que no té com a finalitat el lucre, no deixa beneficis i en el curs de diversos exercicis, els petits dèficits d'uns cents de mils de pessetes han estat sempre coberts pels fins ara propietaris de les accions, que han fet possible que en un futur —segons les feines que se li encomanin, perquè si nosaltres el fem servir com a òrgan de difusió de la música, és possible que provoquem uns dèficits volguts i políticament justificats—, sigui difícil que aquests dèficits passin mai d'una xifra al voltant d'un milió de pessetes, molt per dessota del cost d'una organització que té una quinzena de funcionaris i que, per tant, si això fos a càrrec totalment del pressupost, sense l'agilitat i les possibilitats de compensació econòmica que dóna en l'actualitat Fòrum Musical, fóra, evidentment, una situació molt més carregosa per al pressupost de la Generalitat.

Quant a les obligacions i els contractes que té en aquest moment la societat Fòrum Musical, no té cap obligació de caràcter financer o hipotecari, i quant a contractes, hi ha els següents: un contracte, en aquest cas per a dos anys, per al 1981 i per al 1982, amb l'Ajuntament de Barcelona per a l'organització, prèvia convocatòria d'oposició —evidentment així s'ha fet—, del Festival internacional de música de Barcelona. Hi ha un contracte de gestió de la Sala de Concerts del Palau de la Música Catalana prorrogable per anualitats, i tots els contractes que deriven, precisament, d'aquest conveni, perquè en ser un conveni en exclusiva, tots els contractes que es puguin establir entre terceres persones i el Palau han de passar a través de Fòrum Musical. Hi ha dintre dels contractes derivats d'aquest conveni, els que estan fets amb el Patronat Pro-música de Barcelona per a l'organització de les temporades que financia, com a mecenatge, aquest Patronat; hi ha el cicle de concerts de Ràdio Nacional d'Espanya a Barcelona, que són l'organització dels dimecres de Ràdio Nacional amb caràcter gratuït, i que se celebren setmanalment al Palau de la Música Catalana; i, evidentment, una llarga sèrie de contractes actualment vigents sobre utilitzacions concretes, normalment dintre d'aquesta sala —però també a d'altres indrets de Catalunya—, del Palau de la Música. Aquesta, evidentment, no és la sola finalitat que pensa la Generalitat donar a Fòrum Musical, sinó que precisament Fòrum Musical ha de servir per a portar la música a molts indrets de Catalunya i a entrar en convenis amb ajuntaments, amb associacions musicals, per a fer possible que aquest esforç que es fa a Barcelona per a portar la música, pugui ser compartit amb un estalvi important de costos, amb altres centres culturals, per entendre'ns, els de les principals ciutats de Catalunya, i així fer possible, a través d'aquest servei que ofereix la Generalitat a través de Fòrum Musical, de portar a uns preus molt més raonables la música a tot arreu.

La tercera pregunta era si la societat mercantil Fòrum Musical, SA de la qual és accionista majoritària la Generalitat, conserva o ha modificat l'objecte social que contenen els seus estatuts.

Evidentment, el que he ara jo d'aclarir, és que aquesta finalitat no ha estat modificada per quant aquesta és la següent: l'objecte social consisteix, primordialment, en organització, promoció i difusió de tota classe d'activitats musicals i artístiques, en general, ja sigui per compte propi o alié, així com per qualsevol altre negoci d'indústria lícita, decidida per la Junta General, mitjançant acord inscrit en el Registre Mercantil. Això és la finalitat exacta de la societat.

La quarta pregunta és l'anunciat nomenament del senyor Antoni Sàbat, actual director de Fòrum Musical, SA, com a cap del Servei de música de la Generalitat, la primera conseqüència de l'ordenació.

Aquí hi ha una qüestió que jo voldria aclarir: el nomenament d'Antoni Sàbat, fet, pensat o decidit de feia temps —que no va poder ser realitzat sinó a partir de l'aprovació per aquest Parlament del Pressupost, de l'extensió del pressupost d'aquest any per a la continuació de l'activitat de la Generalitat—, fou anterior precisament a la nominació; fou, precisament, aquest anunci del nomenament

del senyor Antoni Sàbat el que portà, en certa manera, els propietaris de les accions a considerar que, si Antoni Sàbat deixava Fòrum Musical, Fòrum Musical podria deixar de tenir, podria ser, precisament, objecte de donació; perquè la Generalitat, en aquests moments, podia comptar ja amb un Servei de música i podia tenir l'estructura necessària per a fer-se càrrec d'aquestes accions i, per tant, dels serveis oferts per Fòrum Musical. No n'és actualment el director, com aquí es diu, sinó que, contràriament, el senyor Antoni Sàbat, evidentment, deixarà la direcció, o ha deixat ja la direcció de Fòrum Musical, i en aquests moments s'està buscant un director gerent per a Fòrum Musical. El senyor Antoni Sàbat, com d'altres funcionaris de la Generalitat, passarà a representar la Generalitat en el Consell d'Administració.

La cinquena de les preguntes: l'adquisició d'accions de Fòrum Musical, SA, és l'inici d'una política que pensa continuar el Consell Executiu en altres àmbits d'actuació?

Evidentment, és normal en tot govern, almenys en els governs que tots coneixem, els governs més pròxims a nosaltres, l'actuació a través de societats mixtes, de societats estatals, en aquells tipus d'activitats que requereixen una agilitat. Pensem només que, per exemple, les empreses de l'INI a l'Estat espanyol, són sempre de participació mixta, i això és corrent, no solament en activitats industrials, sinó en altres tipus d'activitats. Això és un precedent. Pensem que Catalunya no ha tingut fins ara unes institucions que fessin possible una infraestructura; hi ha hagut una iniciativa privada que ha fet possible la continuïtat d'una cultura, i aquestes iniciatives no es poden arraconar en el moment que tenim les institucions, sinó que cal recollir-les, cal fer-les nostres, i si estaven fetes, com ara Fòrum Musical, per al servei públic, cal aprofitar-les perquè arraconar-les seria absurd, duplicar-les seria un encariment innecessari de la nostra autonomia. Creiem per tant que, en aquest cas i en els casos que es produeixin similars als de Fòrum Musical, que la política pot ser encertada i que el sistema d'empresa mixta no és un sistema tan estrany a l'administració pública.

Em sembla que amb això he contestat les preguntes que se m'han fet.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels Diputats interpellants desitja utilitzar el torn de rèplica? El senyor Marcel Planellas té la paraula.

El Sr. PLANELLAS: Senyor President, en primer lloc agrair l'explicació de l'Honorable Conseller. Em sembla que era una qüestió que era menester, que era important que se sabés perquè jo crec que sí, que és una experiència a casa nostra i dins del camp de la cultura, aquesta és la diferència, força nova. Perquè és cert que aquestes empreses mixtes existien dins d'un altre camp, com poden ser el de l'INI, però a nivell cultural ens estem trobant amb una experiència nova, i caldrà veure també com això rutlla dins uns altres àmbits. El que passa aquí, jo crec, i el senyor Trias Fargas en la contestació de pregunta anteriorment ho ha dit, és que l'oposició sempre protestem quan es fa per decret, perquè, evidentment, se sostreu un debat al Parlament, i aquesta em sembla que és també una mica una de les qüestions. En aquests mo-

ments ens trobem amb un buit jurídic respecte de la qüestió de l'empresa pública. Quan els Pactes de la Moncloa tothom va estar d'acord amb el Capítol 9, que s'havia d'avançar a un estatut de l'empresa pública, i establir també un règim d'incompatibilitats. Aquest ha estat un acord repetidament incomplert en els Pactes de la Moncloa. Es deia que, abans del 30 de juny del 78 —aquest era l'acord—, s'havia de presentar aquest Estatut. Després, amb un calendari de desenvolupament constitucional, es va datar per al gener del 80. En els debats del PAE es va aprovar una resolució on es deia que havia de ser abans del dia 31 de desembre del 79. Aquests terminis han estat incomplerts i avui ens trobem que, per exemple, queden penjats temes per a mi molt importants, per exemple el concepte i l'àmbit d'aquestes entitats, regular el règim d'adquisició, els objectius de l'empresa, els criteris que han de guiar la seva actuació, el control intern i extern, tècnic i polític, la participació amb d'altres iniciatives privades, la participació dels treballadors, la incompatibilitat, etc.

Això és el que a mi em porta a dir que en temes d'aquests, l'entretemps fins que no ens dotem d'un marc general jurídic, el nostre Grup és de l'opinió que seria bo que aquests temes de participació de la Generalitat com a accionista majoritari dins d'una empresa, seria bo que passessin pel Parlament, que no es fessin per decret, sinó que tinguessin una discussió, un tràmit de llei parlamentària.

D'altra banda, hi havia un altre tema, que ja ha aclarit aquí el senyor Conseller, que és el tema de les incompatibilitats. Aquest és, si seguim per aquest camí, un aspecte que ens anirà sortint, i sobre el qual també, jo crec, convindria avançar: definir les incompatibilitats amb les presències, per exemple, dins dels Consells d'Administració d'aquestes empreses públiques dels alts càrrecs de la Generalitat, la participació en aquests consells d'administració de l'empresa pública i d'empreses privades. És tot un camp, em sembla, en el qual estem entrant i en el que convé tenir les idees clares en aquest sentit.

Per últim, voldria dir que per a nosaltres aquest és un tema molt important, és un tema viu que està en ple debat i que entronca amb altres iniciatives que la Conselleria de Cultura està fent dins d'aquest camp. Nosaltres diríem que estem d'acord que, per exemple, Fòrum Musical va jugar un paper important, però que també hi va haver altres entitats. Em sembla que és molt important que la política que fem des de la Generalitat reculli tot el

que s'ha fet des de diferents àmbits, en el camp de la cultura i també dins del camp de la cultura musical. En aquest sentit, nosaltres estarem esperant de poder estudiar amb molt de deteniment el programa que presenti properament el Servei de música. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Seré molt breu perquè, en principi, crec que només són tres punts concrets els que ha exposat el senyor Planellas i un dels primers és, hi estic d'acord, que la legislació cal millorar-la i cal precisar moltes qüestions que estan absolutament poc clarificades, però en aquest cas nosaltres hem actuat en una cosa que preveu ja la llei pressupostària de 4 de gener de 1977, que de moment és vigent mentre no hi hagi una modificació.

Quant a les incompatibilitats, això és una cosa que ha estat contemplada: en cap cas la participació en el Consell d'Administració d'un funcionari de la Generalitat, en aquest cas de Fòrum Musical, comporta cap compensació de tipus econòmic, sinó que s'entén que exercir la funció de representant de la Generalitat en el Consell forma part del càrrec de funcionari o de contractat. En aquest cas, evidentment, encara no hi ha el llibre de la funció pública, i això no comporta cap classe d'incompatibilitat perquè no hi ha un doble sou ni un doble càrrec a remunerar.

En principi, també he d'aclarir que el fet que nosaltres acollim aquesta donació de Fòrum Musical no representa de cap manera una discriminació per ningú. En el cas, evidentment, d'empreses de serveis musicals, no n'hi havia cap altra al país —cap altra en aquest camp, evidentment, en altres camps potser n'hi ha d'altres amb les quals intentarem de col·laborar. Però, en el camp musical estricte, és evident que nosaltres estem oberts, hem fet passes i hem tingut converses amb tota mena d'entitats, de moviments, d'agrupacions, d'associacions, perquè nosaltres el que no hem de fer pas és dirigisme en el camp de la música, ni en cap dels camps de la cultura, sinó que el que hem d'intentar és prestar suport a aquelles iniciatives per a les quals, afortunadament, el nostre país està tan ben dotat. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, la sessió continuarà demà, dijous, a dos quarts de cinc de la tarda. Se suspèn la sessió. *(És un quart i dos minuts de vuit del vespre.)*